

KNIHKUPEC

1. Psaní je moje vášeň

02.05.2023 Knihkupec - Martina Vlčková

strana: 8 rubrika: Inzerce

[Odkaz na originál](#)**Klíčová slova:** divadle; moravskoslezském; Národním; Ostravě

Známe ji z televizních seriálů, divadla i filmu. Jana Bernášková ale není jen herečka, která se umí dokonale převtělit do různých postav. Ona je dokáže i stvořit a vdechnout jim život! S lehkostí, humorem a patřičnou hloubkou. Právě vychází její třetí román s názvem Koloušek...

- Vnímáte samu sebe jako spisovatelku?

Když jsem se psaním začínala, myslela jsem si, že až budu mít na kontě tři knížky, tak si tak začnu říkat. Teď jsem se do té fáze dostala a vůbec to tak necítím. Spíš se považuju za autorku, protože spisovatel je pro mě někdo neskutečně chytrý a vzdělaný. Někdo, kdo se vymyká průměru a je to jasný intelektuál. A to na mě nesedí. Já jsem úplně normální. S klidem si dovolím tvrdit, že většina čtenářů Knihkupce přečetla víc knížek než já.

- Vysoký intelekt spisovatele ovšem nezaručuje, že bude mít jeho dílo úspěch. A to vaše ho bez diskuze má.

To je dané tím, že píšu o běžných věcech, které jsou často tragikomické. Tedy v mém případě - pořád se mi něco děje, což mě kupodivu nedohání k pláči, ale k smíchu. Jsem taková povaha, a i ty nesmutnější věci se snažím převrátit do plusu. Přitom nic nelakuju narůžovo. Jak mi jednou řekl můj muž, který je úspěšný scenárista: vždycky musíš vycházet z pravdy. A toho se držím. Moje příběhy vycházejí z reality, což ale neznamená, že by přesně kopírovaly můj život. Spíš jsou prosety určitými konkrétními detaily, což ten, kdo jim věnuje čas, vnímá. Cítí tu autenticitu, a to ho asi přitahuje. Nasedne na určitou "vlnu" a už se veze se mnou.

- Jaká jízda nás čeká v případě vašeho nového románu s názvem Koloušek?

Je to samostatná kniha, a zároveň se v ní potkáte s postavami, které znáte z předchozích dvou. Přiznám se, že mám ráda, když hrdinové různě přecházejí a rozvíjejí své životy, ale není to samozřejmě podmínka. Kdo četl tituly Jak přežít svého muže a Coura, tak bude mít na co navázat. Kdo se se mnou jako s autorkou setká poprvé, zorientuje se úplně stejně. Jde o nový příběh.

- Jeho název svádí k různým představám...

Je mi jasné, že Koloušek zní trochu lascivně. A že to vypadá, že půjde o nějakého sladkého mladíka... Částečně je to pravda, částečně ne. Nechte se překvapit. Jedno je ale jisté - knížka se opět odehrává v hereckém prostředí, jen se tentokrát dotýká jiných témat. Řeší jiné záležitosti, různá ženská tabu, o kterých se veřejně nemluví, ale všichni se s nimi potýkají.

- Můžete mi dát nějaký příklad?

Jedním z témat je třeba masturbace, osobní radost z prožitku a ze svého těla. A zdaleka nejde jen o fyzickou úroveň, ale i o tu mentální. Hned v prologu píšu, že je důležité, abychom se spolu domluvili na tom, že duše existuje... Jinak se dotýkám i postavení žen ve společnosti, vlivu práce na vnímání sama sebe nebo mateřství. Rozhodnutí mít, či nemít v dnešní době dítě, a taky se řeší, jestli je naše duše nesmrtelná. V Kolouškovi se odráží celý ženský svět.

- Označila byste svoji novinku za ženskou literaturu?

Myslím, že dokonale spadá do kategorie společenský román - je určena dámám, ale i pánům. Například jednou z nových a výrazných postav je mladý muž, což pro mě byla docela výzva. Ale velmi zábavná. Fakt mě to bavilo, dokonce tak moc, že bych jednou ráda napsala knížku s hlavním mužským hrdinou. Jen toho o mužském vnímání světa musím ještě dost nastudovat, abych nevařila z vody.

- Na vašem Instagramu jsem si všimla, že často píšete po kavárnách. Proč zrovna tam?

Vedou mě k tomu čistě praktické důvody - nemám kancelář. Samozřejmě občas píšu i doma, ale tam je spousta rozptýlení. Od pračky, myčky a sporáku až po děti. Pořád tam mám co dělat, což v kavárně nehrozí. Tam si sednu, objedná si kafe nebo něco k jídlu a soustředím se na daný okamžik. Mimochodem, u Kolouška bylo zajímavé to, že vznikl pozpátku. Poslední kapitola spatřila světlo světa jako první, což mě samotnou překvapilo. A dodnes netuším, proč k tomu došlo. Prostě se objevilo určité nutkání a já nechala ten příběh "tancovat". Dala jsem mu volnou ruku a on si se mnou dělal, co chtěl.

- Do psaní investujete spoustu času a energie. Umíte se pak s postavami, které jste vytvořila, rozloučit?

Umím to, ale trpím u toho. A obtěžuju tím své okolí, které je rádo, že už je knížka u nakladatele. A že se jim vrací ta "stará" maminka, manželka nebo třeba kamarádka. Co si budeme namlouvat, když člověk tvoří, pohybuje se v jiné dimenzi. V mém případě to znamená, že jsem dokonale mimózní, často otravná, nervózní, protivná, zapomínající... Svoje hrdiny vnímám jako bytosti z masa a kostí a když je vypustím do světa, cítím se velmi opuštěně. I když bych lhala, že tam zároveň není určitá úleva.

- A jaké pocity ve vás vyvolává samotné vymýšlení příběhů?

Je to pro mě forma vnitřní komunikace. Když píšu, rovnám si myšlenky a čistím hlavu, kterou mám pořád přeplněnou nápady, fantaziemi a emocemi. Navíc je psaní trochu podobné hraní v divadle, jen nemáte jednu roli, ale prožíváte je všechny, což je pro mě jako pro herečku fantastické. Jsem ve všech postavách, všude je můj otisk. Možná to teď bude znít jako fráze, ale psaní je moje vášeň. Prostor, kde jsem naprosto svobodná a nezávislá. Prostě sama sebou. To v herectví moc nejde.

- Schválně, co si o své profesi za ta léta myslíte?

Došla jsem k tomu, že jsem herectví příliš přečnovala. Až moc jsem ho prožívala a měla jsem pocit, že nic jiného tak úžasného nemůže existovat. Může! Život je takový, jaký je, jen se člověk nesmí bát žít ho naplno. Já jsem si vždycky myslela, že když nemám dost práce a nejsem pořád v televizi nebo na jevišti, tak nemá smysl snad ani existovat. Připadala jsem si zbytečná a taková prázdná. Dneska už to tak nemám. Herectví je boží věc a je mou velkou součástí, ale už mu nechci obětovat tolik ze svého vnitřního světa. Nechci se kvůli němu už trápit.

- Najde se nějaká "zaručená pravda" o hereckém životě, kterou byste ráda vyvrátila?

Ráda bych řekla, že být herec neznamená být bohatý člověk. To je omyl. Spíš bych se držela pořekadla "hladový jako herec". Skrze sociální sítě nahlížíme do soukromí známých osobností a máme pocit, že všichni žijí v luxusu a bohatství. Není to tak, většina herců žije úplně normálně, jsou skromní a spousta z těch movitých to často má díky úplně jiným pracovním aktivitám. Nespoléhají jen na herecké příležitosti a podnikají mimo obor. A pokud svůj majetek získali hraním, tak jsou nesmírně pracovití a mají štěstí na nabídky.

- Vás teď jedna velká příležitost čeká - v průběhu května se převtělíte do Lucie, hrdinky své prvotiny s názvem Jak přežít svého muže. Byl to váš sen?

Tak sebevědomá jsem nebyla. Myšlenka převést moji knížku do filmové podoby vznikla na základě reakcí čtenářů. Pořád mi někdo říkal, že by bylo fajn z toho udělat film. Dokonce přišla i nabídka z jedné produkce, jestli bych jim neposkytla práva. To mě ohromilo a potěšilo. Ale protože šlo o moje "dítě", rozhodla jsem se to nenechat na druhých, ale vzít do svých rukou. S manželem jsme se domluvili, že napíše scénář - to já neumím a ani jsem se nechtěla k tomu prvnímu dílu vracet. No, a nakonec to dopadlo tak, že je nejenom scenáristou, ale i režisérem.

- A jaké je další obsazení?

Karla hraje Marek Němec, Tomáše Roman Zach a Tomáš Měcháček Jakuba. No a pak tam jsou Lucčiny věrné kamarády - jako Denisu uvidíte Ivu Pazderkovou, Zuzu představuje Mahulena Bočanová a Alču Pavla Dostálová. A ještě musím zmínit Jitku Sedláčkovou coby maminku a Ivanu Chýlkovou jako Šedivku. Pokud všechno klapne, do kin se film dostane 9. listopadu. Držte nám palce.

Jana Bernášková (* 1981)

Rodačka z Krnova vystudovala Janáčkovu konzervatoř v Ostravě. Už v šestnácti letech dostala příležitost v Divadle Petra Bezruče v **Ostravě**, poté získala angažmá v **Národním divadle moravskoslezském**. Ve třidvaceti letech odešla do Prahy, od té doby je na volné noze. Vidět ji můžete třeba v Divadle Palace nebo v Divadle Kalich. Zahrála si například v seriálech Co ste hasiči, Lajna, Vyprávěj, Horákovi, Ulice nebo Cukrárna. A ve filmech Děti Nagana, Vánoční příběh, Pohádky pro Emu, Hranaři, Bestiář, Duše jako kaviár. Napsala romány Jak přežít svého muže, Coura a nově Koloušek.

O zákulisí vzniku nové knihy se více dozvíte v rozhovoru s Janou Bernáškovou v pořadu Otoč list:

Foto: Rosier, 399 Kč, vychází 2. května

Foto: Také jako audiokniha

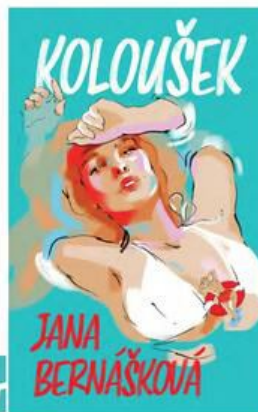
foto: Štěpánka Levá

O autorovi: Martina Vlčková, text:

text: Martina Vlčková
foto: Štěpánka Levá

Psaní je moje vášeň

Známe ji z televizních seriálů, divadla i filmu. Jana Bernášková ale není jen herečka, která se umí dokonale převtělit do různých postav. Ona je dokáže i stvořit a vdechnout jim život! S lehkostí, humorem a patřičnou hloubkou. Právě vychází její třetí román s názvem *Koloušek*...

Rosier, 399 Kč,
vychází 2. května

Také jako
audiokniha

Vnímáte samu sebe jako spisovatelku?

Když jsem se psaním začínala, myslela jsem si, že až budu mít na kontě tři knížky, tak si tak začnu říkat. Teď jsem se do té fáze dostala a vůbec to tak necítím. Spíš se považuju za autorku, protože spisovatel je pro mě někdo neskutečně chytrý a vzdělaný. Někdo, kdo se vymyká průměru a je to jasný intelektuál. A to na mě nesedí. Já jsem úplně normální. S klidem si dovolím tvrdit, že většina čtenářů *Knihkupce* přečetla víc knížek než já.

Vysoký intelekt spisovatele ovšem nezaručuje, že bude mít jeho dílo úspěch. A to vaše ho bez diskuze má.

To je dané tím, že píšu o běžných věcech, které jsou často tragikomické. Tedy v mém případě – pořád se mi něco děje, což mě kupodivu nedohání k pláči, ale k smíchu. Jsem taková povaha, a i ty nesmutnější věci se snažím převrátit do plusu. Přitom nic nelakuju narůžovo. Jak mi jednou řekl můj muž, který je úspěšný scenárista: vždycky musíš vycházet z pravdy. A toho se držím. Moje příběhy vycházejí z reality, což ale neznamená, že by přesně kopírovaly můj život. Spíš jsou prosety určitými konkrétními detaily, což ten, kdo jim věnuje čas, vnímá. Cítí tu autenticitu, a to ho asi přitahuje. Nasedne na určitou „vlnu“ a už se veze se mnou.

Jaká jízda nás čeká v případě vašeho nového románu s názvem *Koloušek*?

Je to samostatná kniha, a zároveň se v ní potkáte s postavami, které znáte z předchozích dvou. Přiznám se, že mám ráda, když hrdinové různě přecházejí a rozvíjejí své životy, ale není to samozřejmě podmínka. Kdo čelí tituly *Jak přežít svého muže* a *Coura*, tak bude mít na co navázat. Kdo se se mnou jako s autorkou setká poprvé, zorientuje se úplně stejně. Jde o nový příběh.

Jeho název svádí k různým představám...

Je mi jasné, že *Koloušek* zní trochu lascivně. A že to vypadá, že půjde o nějakého sladkého mladíka... Částečně je to pravda, částečně ne. Nechte se překvapit. Jedno je ale jisté – knížka se opět odehrává v hereckém prostředí, jen se tentokrát dotýká jiných témat. Řeší jiné záležitosti, různá ženská tabu, o kterých se veřejně nemluví, ale všichni se s nimi potýkají.

Můžete mi dát nějaký příklad?

Jedním z témat je třeba masturbace, osobní radost z prožitku a ze svého těla. A zdaleka nejde jen o fyzickou úroveň, ale i o tu mentální. Hned v prologu píšu, že je důležité, abychom se spolu domluvili na tom, že duše existuje... Jinak se dotýkám i postavení žen ve

společnosti, vlivu práce na vnímání sama sebe nebo mateřství. Rozhodnutí mít, či nemít v dnešní době dítě, a taky se řeší, jestli je naše duše nesmrtelná. V *Kolouškovi* se odráží celý ženský svět.

Označila byste svoji novinku za ženskou literaturu?

Myslím, že dokonale spadá do kategorie společenský román – je určena dámám, ale i pánům. Například jednou z nových a výrazných postav je mladý muž, což pro mě byla docela výzva. Ale velmi zábavná. Fakt mě to bavilo, dokonce tak moc, že bych jednou ráda napsala knížku s hlavním mužským hrdinou. Jen toho o mužském vnímání světa musím ještě dost nastudovat, abych nevařila

hlavu, kterou mám pořád přeplněnou nápady, fantaziemi a emocemi. Navíc je psaní trochu podobné hraní v divadle, jen nemáte jednu roli, ale prožíváte je všechny, což je pro mě jako pro herečku fantastické. Jsem ve všech postavách, všude je můj otisk. Možná to teď bude znít jako fráze, ale psaní je moje vášeň. Prostor, kde jsem naprosto svobodná a nezávislá. Prostě sama sebou. To v herectví moc nejde.

Schválně, co si o své profesi za ta léta myslíte?

Došla jsem k tomu, že jsem herectví příliš přeceňovala. Až moc jsem ho prožívala a měla jsem pocit, že nic jiného tak užasného nemůže existovat.

Jana Bernášková (* 1981)

Rodačka z Krnova vystudovala Janáčkovu konzervatoř v Ostravě. Už v šestnácti letech dostala příležitost v Divadle Petra

ještě dost nestudovat, už jen hořet
z vody.

Na vašem Instagramu jsem si všimla, že často píšete po kavárnách. Proč zrovna tam?

Vedou mě k tomu čistě praktické důvody – nemám kancelář. Samozřejmě občas píšu i doma, ale tam je spousta rozptýlení. Od pračky, myčky a sporáku až po děti. Pořád tam mám co dělat, což v kavárně nehrozí. Tam si sednu, objednáme si kávu nebo něco k jídlu a soustředím se na daný okamžik. Mímochodem, u *Kolouška* bylo zajímavé to, že vznikl pozpátku. Poslední kapitola spatřila světlo světa jako první, což mě samotnou překvapilo. A dodnes netuším, proč k tomu došlo. Prostě se objevilo určité nutkání a já nechala ten příběh „tancovat“. Dala jsem mu volnou ruku a on si se mnou dělal, co chtěl.

Do psaní investujete spoustu času a energie. Umíte se pak s postavami, které jste vytvořila, rozloučit?

Umím to, ale trpím u toho. A obtěžuju tím své okolí, které je rádo, že už je knížka u nakladatele. A že se jim vrátí ta „stará“ maminka, manželka nebo třeba kamarádka. Co si budeme namalovat, když člověk tvoří, pohybuje se v jiné dimenzi. V mém případě to znamená, že jsem dokonale mímózní, často otravná, nervózní, protivná, zapomínající... Svoje hrdiny vnímám jako bytosti z masa a kostí a když je vypustím do světa, cítím se velmi opuštěně. I když bych lhala, že tam zároveň není určitá úleva.

A jaké pocity ve vás vyvolává samotné vymýšlení příběhů?

Je to pro mě forma vnitřní komunikace. Když píšu, rovnám si myšlenky a čistím

ji. Je to taková forma námluvy samotnou. Může! Život je takový, jaký je, jen se člověk nesmí bát žít ho naplno. Já jsem si vždycky myslela, že když nemám dost práce a nejsem pořád v televizi nebo na jevišti, tak nemá smysl snad ani existovat. Připadala jsem si zbytečná a taková prázdná. Dneska už to tak nemám. Herectví je boží věc a je mou velkou součástí, ale už mu nechci obětovat tolik ze svého vnitřního světa. Nechci se kvůli němu už trápit.

Najde se nějaká „zaručená pravda“ o hereckém životě, kterou byste ráda vyvrátila?

Ráda bych řekla, že být herec neznamená být bohatý člověk. To je omyl. Spíš bych se držela pořekadla „hladový jako herec“. Skrze sociální sítě nahlížíme do soukromí známých osobností a máme pocit, že všichni žijí v luxusu a bohatství. Není to tak, většina herců žije úplně normálně, jsou skromní a spousta z těch movitých to často má díky úplně jiným pracovním aktivitám. Nespolehají jen na herecké příležitosti a podnikají mimo obor. A pokud svůj majetek získali hraním, tak jsou nesmírně pracovití a mají štěstí na nabídky.

Vás teď jedna velká příležitost čeká – v průběhu května se převtělíte do Lucie, hrdinky své prvotiny s názvem *Jak přežít svého muže*. Byl to váš sen?

Tak sebevědomá jsem nebyla. Myšlenka převést moji knížku do filmové podoby vznikla na základě reakcí čtenářů. Pořád mi někdo říkal, že by bylo fajn z toho udělat film. Dokonce přišla i nabídka z jedné produkce, jestli bych jim neposkytla práva. To mě ohromilo a potěšilo. Ale protože šlo o moje „dítě“, rozhodla jsem se to nenechat na druhých, ale

přizvat k tomu i svého manžela. Bezruč v Ostravě, poté získala angažmá v Národním divadle moravskoslezském. Ve třidvaceti letech odešla do Prahy, od té doby je na volné noze. Vidět ji můžete třeba v Divadle Palace nebo v Divadle Kalich. Zahrála si například v seriálech *Co ste hasiči*, *Lajna*, *Vyprávěj*, *Horákoví*, *Ulice* nebo *Cukrárna*. A ve filmech *Děti Nagana*, *Vánoční příběh*, *Pohádky pro Emu*, *Hranáři*, *Bestiář*, *Duše jako kaviár*. Napsala romány *Jak přežít svého muže*, *Coura* a nově *Koloušek*.

vzít do svých rukou. S manželem jsme se domluvili, že napíše scénář – to já neumím a ani jsem se nechtěla k tomu prvnímu dílu vracet. No, a nakonec to dopadlo tak, že je nejenom scenáristou, ale i režisérem.

A jaké je další obsazení?

Karla hraje Marek Němec, Tomáše Roman Zach a Tomáš Měcháček Jakuba. No a pak tam jsou Lucčiny věrné kamarády – jako Denisu uvidíte Ivu Pazderkovou, Zuzu představuje Mahulena Bočanová a Alču Pavla Dostálová. A ještě musím zmínit Jitku Sedláčkovou coby maminku a Ivanu Chýlkovou jako Šedivku. Pokud všechno klapne, do kin se film dostane 9. listopadu. Držte nám palce. 🍀

O zákulisí vzniku nové knihy se více dozvíte v rozhovoru s Janou Bernáškovou v pořadu **Otoč list**:

« zpět na začátek